

тѣ стоимъ на брѣг-атъ и глѣдахъ, какъ си
отхождятъ тѣхны-тѣ примирены врагове.

Ето исплувахъ кораби-тѣ Святославовы
въ широко море, кон-то тихомъ пликаше свои-
тѣ дългы, и посъш'ваше кораби-тѣ съ бисеръ
и съ маныста и грѣделиво гы люлѣише.

Сѣди Святославъ наредѣ до Райнъ на
столъ исѣченъ отъ слѣновъ зжбѣ, посланъ съ
кадифе, забуленъ съ златно було, и и' дума
милкавы думы, а ты като зорѣ ся исчрѣвила.

Не глѣда ты нажалено на свои-тѣ родны
брѣговы, спустила очи и отъ сладкъ сънь ся
не пробужда. Забрави що и было, и не мысли
що ше да бѣде за напрѣдѣ.

Прѣминъхъ Святославовы-тѣ кораби прѣзъ
Черно море и влѣзохъ въ Днѣпръ. Тука Руси-
тѣ излѣзохъ на брѣг-атъ подѣ старъ кычестъ
дѣбѣ, обложихъ го со стрѣлы, принесохъ
жертвѣ Перуну отъ питомны птицы, покло-
нихъ ся до земѣ-тѣ и иж цалунъхъ, напихъ
ся водѣ отъ Днѣпра, сетнѣ врѣзахъ на гѣлѣ-
бы чрѣвенны пантеликы, и гы пустихъ на во-
лѣ, а сичкы млѣчишкомъ глѣдахъ на кждѣ
тѣ ше фрѣкнѣтъ.

— Ты искашь да знакъшь, Райно, зацо ны